

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

เภสัชศาสตร์ หมายถึง วิทยาศาสตร์แขนงหนึ่งว่าด้วยกระบวนการต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องยา บำบัด บรรเทา หรือป้องกันโรค (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 827) เป็นศาสตร์ที่ประกอบด้วยองค์ความรู้ที่ประยุกต์และบูรณาการจากศาสตร์หลายแขนง เช่น วิทยาศาสตร์กายภาพ วิทยาศาสตร์ชีวภาพ และสังคมศาสตร์ ซึ่งก่อให้เกิดความรู้ ความสามารถ และทักษะของเภสัชกรในการประกอบภารกิจสำคัญต่อสุขภาพมนุษย์ ในด้านการคิดค้นตัวยาที่มีฤทธิ์รักษาโรค การผลิตและพัฒนาเภสัชภัณฑ์ที่มีความปลอดภัย ได้มาตรฐาน และมีคุณภาพ การค้นคว้าทดลองในด้านปฏิสัมพันธ์และปฏิริยาระหว่างกันและกันของยา โรค คน และเชื้อโรค การวิจัยและพัฒนาให้ได้ตัวยาและเภสัชภัณฑ์ที่ทรงคุณค่า การควบคุมดูแลและดำเนินการกระจายยาอย่างมีประสิทธิภาพ จากแหล่งผลิตผ่านสถานประกอบการเภสัชกรรมและการแพทย์ไปสู่ผู้บริโภค รวมถึงการดูแลผู้ช้ยาให้ได้รับประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ (นภดล ทองนพเนื้อ, 2543: ii) เภสัชกรจึงต้องมีความรอบรู้ในศาสตร์ของตนและสามารถประยุกต์ศาสตร์แขนงอื่น ๆ มาใช้ในการประกอบวิชาชีพ

คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นสถาบันหนึ่งที่ผลิตเภสัชกร มีการเรียนการสอนครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ได้แก่ เภสัชกรรม เภสัชอุตสาหกรรม เภสัชเคมี เภสัชพฤกษศาสตร์ เภสัชวินิจฉัย สรีรวิทยา ชีวเคมี จุลชีววิทยา เภสัชวิทยา และอาหารเคมี มีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตเภสัชกรและนักวิจัยที่มีคุณภาพในระดับสากล มีคุณธรรม และจรรยาบรรณในวิชาชีพ สามารถสร้างสรรค์ผลงานวิจัยขั้นพื้นฐานและขั้นประยุกต์ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม รู้จักนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการบริหาร การวิจัย การศึกษา และการบริการชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพและทันสมัย (คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2546: 5) มุ่งเน้นให้บัณฑิตมีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับสารหรือวัตถุที่นำมาใช้เป็นยาซึ่งมีแหล่งที่มาจกธรรมชาติ การสังเคราะห์ทางเคมี และเทคโนโลยีชีวภาพ กรรมวิธีการผลิตยาในรูปแบบต่าง ๆ และการประกันคุณภาพ การให้คำปรึกษาเรื่องการใช้ยาแก่บุคลากรด้านสาธารณสุขและประชาชนทั่วไป (คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2547ก: 8, 21) บุคลากรในคณะประกอบด้วยอาจารย์ซึ่งมีภารกิจหลักในการสอน การค้นคว้าวิจัยเพื่อสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ สิ่งประดิษฐ์คิดค้นใหม่ ๆ และนักศึกษาระดับปริญญาตรี โท และเอก ซึ่งนอกเหนือจากการศึกษาในรายวิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตรแล้ว จะต้องได้รับการฝึกปฏิบัติงานในสถานที่จริง (ปราณี ใจอาจ,

2541: 3) รู้จักศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองและสามารถค้นคว้าความรู้จากแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ ในการเรียนการสอนสาขาเภสัชศาสตร์ อาจารย์และนักศึกษาจึงต้องติดตามความก้าวหน้าทางวิทยาการด้านเภสัชศาสตร์และเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดความรู้ใหม่ ๆ รับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงในวิชาชีพอยู่ตลอดเวลา จึงต้องมีทักษะในการสืบค้นสารสนเทศจากฐานข้อมูลต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสืบค้นสารสนเทศจากรายการออนไลน์ (OPAC) เพื่อเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศประเภทต่าง ๆ ของห้องสมุดซึ่งถือเป็นแหล่งสารสนเทศสำคัญในสถาบันการศึกษา

ฐานข้อมูลรายการออนไลน์ หรือ ฐานข้อมูลบรรณานุกรม (Bibliographic database) เป็นแหล่งสารสนเทศประเภทฐานข้อมูลหลักที่ห้องสมุดจัดทำขึ้น เพื่อบันทึกข้อมูลทางบรรณานุกรมของทรัพยากรสารสนเทศทุกชนิดที่มีให้บริการในห้องสมุด เช่น หนังสือ วารสาร ใตทัศน์วัสดุ เป็นต้น โดยการทำรายละเอียดข้อมูลบรรณานุกรมของทรัพยากรสารสนเทศแต่ละประเภทเป็นระเบียบจัดเก็บไว้ในระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งสามารถประมวลผลและแสดงผลได้ตามการสืบค้นของผู้ใช้ทางออนไลน์ ข้อมูลบรรณานุกรมที่ปรากฏในรายการออนไลน์ประกอบด้วย เลขเรียกหนังสือ (Call number) ชื่อผู้แต่ง ชื่อเรื่อง พิมพ์ลักษณ์ หน่วยงานผู้รับผิดชอบในการผลิต คำสำคัญ หัวเรื่อง และสัญลักษณ์แสดงสถานที่จัดเก็บ และอาจจะมีสาระสังเขปหรือมีการเชื่อมโยงไปยังข้อมูลฉบับเต็มของทรัพยากรสารสนเทศได้ (สหัส ตริทิพบุตร, ธนุช ตริทิพบุตร และวิชญา นาครักษ์, 2546 : 161) “หัวเรื่อง” เป็นเครื่องมือหรือช่องทางการสืบค้นหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นจุดสืบค้นที่ทำให้ผู้ใช้ทราบว่ามีสารสนเทศเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการหรือไม่ แม้ว่าจะไม่ทราบชื่อเรื่องหรือชื่อผู้แต่ง (อัมพร ทีชะระ, 2529: 82) หัวเรื่องจึงเป็นตัวแทนเนื้อหาและเป็นจุดเข้าถึงสาระสำคัญของทรัพยากรสารสนเทศ สามารถนำไปสู่การสืบค้นที่สำเร็จหรือล้มเหลว ความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ รวมถึงการตอบสนองของความต้องการสารสนเทศของผู้ใช้ได้ (Sauperl, 2004: 55)

หัวเรื่อง (Subject headings) คือ กลุ่มคำหรือวลีที่สื่อความหมายได้ชัดเจน กำหนดขึ้นใช้อย่างมีหลักเกณฑ์เพื่อใช้ระบุเนื้อเรื่องสำคัญของวัสดุห้องสมุดอย่างสั้น ๆ โดยใช้คู่มือหัวเรื่องที่เป็นมาตรฐานในการกำหนด หัวเรื่องเป็นภาษาธรรมชาติที่มีลักษณะเป็นศัพท์ควบคุม (Controlled vocabulary) ซึ่งเป็นศัพท์ที่กำหนดขึ้นอย่างมีหลักเกณฑ์เพื่อให้มีความเที่ยงในการจัดทำบรรณานุกรม และเมื่อนำศัพท์นั้นไปสืบค้น จะได้รับสารสนเทศที่ตรงกับความหมายของศัพท์ควบคุมโดยไม่มีเรื่องอื่นปะปน หัวเรื่องจำแนกได้เป็น 2 ประเภทคือ หัวเรื่องใหญ่ และหัวเรื่องใหญ่ที่มีหัวเรื่องย่อยประกอบ มีลักษณะทางภาษาเป็นคำนามเดี่ยวหรือคำนามผสม เป็นวลีหรือกลุ่มคำที่มีคำสันธานหรือบุพบทเชื่อม เป็นคำนามที่มีการสลับที่คำเพื่อให้คำที่ต้องการเน้นมาอยู่เป็นลำดับแรก แล้ว

กลับส่วนขยายของคำให้ไปอยู่ด้านหลัง เพื่อให้สารนิเทศเรื่องเดียวกันมาจัดเรียงหรือรวมอยู่ในที่เดียวกัน นอกจากนี้ ยังมีค่านามที่มีคำอธิบายอยู่ในเครื่องหมายวงเล็บเพื่อระบุความหมายของศัพท์ที่มีลักษณะพ้องรูปและมีความหมายได้หลายอย่างให้ชัดเจนยิ่งขึ้น (อัมพร ทีชะระ, 2546: 31, 49-51) ในการสร้างหัวเรื่องตามประเภทและลักษณะทางภาษาดังกล่าวข้างต้นมีหลักในการปฏิบัติ 2 ขั้นตอน คือ การวิเคราะห์แนวคิดสำคัญของทรัพยากรสารนิเทศนั้นว่ามีเนื้อหาเกี่ยวกับอะไรบ้าง แล้วจึงถ่ายถอดแนวคิดนั้นเป็นภาษาควบคุมคือหัวเรื่อง โดยใช้คู่มือกำหนดหัวเรื่องที่เป็นมาตรฐาน (Lanbridge, 1989: 98 ; Lancaster, 1998: 8) หัวเรื่องที่ตั้งขึ้นจะต้องครอบคลุมแนวคิดสำคัญของทรัพยากรสารนิเทศนั้นทั้งหมด มีความเป็นเอกภาพ มีความเฉพาะเจาะจง สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมภายในของหน่วยงาน และตรงกับความต้องการของผู้ใช้ (Haykin, 1985: 107-111; Chan, 1995:15) ซึ่งในแต่ละสาขาวิชาผู้ใช้อาจมีความชอบหรือความต้องการที่แตกต่างกันไป เช่น นักข่าวหนังสือพิมพ์ธุรกิจนิยมใช้หัวเรื่องใหญ่มากกว่าหัวเรื่องใหญ่ที่มีหัวเรื่องย่อยประกอบ และมีลักษณะทางภาษาเป็นค่านามเดี่ยว (ศรีธญา ดำรงกิจการวงศ์, 2536) ในขณะที่นักวิชาการสาขาวิศวกรรมศาสตร์และสาขาสาธารณสุขศาสตร์ต้องการหัวเรื่องที่มีลักษณะเป็นค่านามผสม (เพ็ญแข ประจงใจ, 2533 ; เพ็ญพิมล คงมนต์, 2539) ในด้านลักษณะการใช้ศัพท์นักวิชาการประมงและนักกฎหมายนิยมใช้ศัพท์อิสระ (ละออ รอดมณี, 2531 ; พิไลรัตน์ เทียนทัต, 2539) และบุคลากรทางการแพทย์สาขาอนามัยแม่และเด็กและผู้เชี่ยวชาญสาขาการพยาบาลต้องการหัวเรื่องที่มีความเฉพาะเจาะจง (Leibtag, 1982 ; Saranto and Tallberg, 2003) ดังนั้น การกำหนดหัวเรื่องที่เหมาะสมจึงต้องพิจารณาจากความต้องการของผู้ใช้เป็นหลัก (อัมพร ทีชะระ, 2534: 75 ; Ojo-Ade and Jagboro, 2000)

ห้องสมุดคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นหน่วยงานหนึ่งในการบริการทางวิชาการ สนับสนุนการเรียนการสอน การศึกษาวิจัยแก่อาจารย์และนักศึกษาในคณะเภสัชศาสตร์ รวมถึงหน่วยงานอื่น ๆ และประชาชนภายนอกมหาวิทยาลัย มีหน้าที่ในการจัดหาและให้บริการทรัพยากรสารนิเทศในสาขาเภสัชศาสตร์ เพื่อเป็นแหล่งค้นคว้าข้อมูลทางวิชาการของอาจารย์และรองรับการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาจากทรัพยากรสารนิเทศหลากหลายประเภท ได้แก่ หนังสือ ตำรา วารสาร วิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัย เอกสารโครงการพิเศษของนักศึกษา ไลต์ทัศนวัสดุ รวมถึงฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งครอบคลุมสาขาเภสัชศาสตร์และสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีการจัดระบบสารนิเทศด้วยระบบห้องสมุดอัตโนมัติที่ทันสมัย ผู้ใช้สามารถสืบค้นสารนิเทศที่ต้องการผ่านช่องทางสืบค้นต่างๆของรายการออนไลน์ (OPAC) ของสำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยมหิดล (<http://www.li.mahidol.ac.th>) รวมถึงห้องสมุดอื่น ๆ บนเครือข่ายสารนิเทศ

การกำหนดหัวเรื่องสารนิเทศภาษาไทยของห้องสมุดคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ใช้คู่มือหลักสองเล่มคือ หัวเรื่องสำหรับหนังสือภาษาไทย ของคณะกรรมการกลุ่มวิเคราะห์ทรัพยากรสารสนเทศ ห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา (2547) และ หัวเรื่องภาษาไทยทางการแพทย์ ของสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยมหิดล (2533) นอกจากนี้ยังใช้แหล่งสารนิเทศอื่น ๆ กำหนดหัวเรื่องที่ไม่มีในคู่มือ ได้แก่ พจนานุกรม สารานุกรม ศัพท์บัญญัติด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ การสืบค้นรายการหัวเรื่องจากรายการออนไลน์ ของห้องสมุดมหาวิทยาลัยอื่นที่มีการเรียนการสอนสาขาเภสัชศาสตร์ และการปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในกรณีที่เป็นศัพท์ใหม่เฉพาะทาง อย่างไรก็ตาม แม้ห้องสมุดจะดำเนินการอย่างเป็นระบบในการกำหนดหัวเรื่อง แต่ผู้ใช้ก็ยังประสบปัญหาในการสืบค้นสารนิเทศด้วยหัวเรื่อง ได้แก่ หัวเรื่องที่ปรากฏในรายการออนไลน์ไม่ตรงกับคำค้นของผู้ใช้ ผู้ใช้ไม่เข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในหัวเรื่อง เช่น เครื่องหมายจุลภาคในหัวเรื่องที่มีการสลับที่คำ เครื่องหมายขีดคั่น (--) สำหรับหัวเรื่องย่อย (สุนีย์ น้อยจันทร์, สัมภาษณ์) เป็นต้น

จากการที่หัวเรื่องเป็นเครื่องมือสำคัญในการวิเคราะห์สารนิเทศ และเป็นจุดเข้าถึงสารนิเทศที่สำคัญของผู้ใช้ และจากปัญหาการสืบค้นสารนิเทศด้วยหัวเรื่องของผู้ใช้ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้ปฏิบัติงานด้านวิเคราะห์สารนิเทศในห้องสมุดคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จึงประสงค์จะศึกษาความต้องการหัวเรื่องภาษาไทยสาขาเภสัชศาสตร์ของผู้ใช้ห้องสมุดคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในด้านประเภทของหัวเรื่อง ลักษณะทางภาษา และลักษณะการใช้ศัพท์ ตลอดจนปัญหาการใช้หัวเรื่องภาษาไทยในการสืบค้นสารนิเทศ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับห้องสมุดคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในการกำหนดหัวเรื่องภาษาไทยสาขาเภสัชศาสตร์ ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้ และสำหรับคณะกรรมการกลุ่มวิเคราะห์ทรัพยากรสารสนเทศ ห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา ในการพัฒนาและปรับปรุงหัวเรื่องภาษาไทยสาขาเภสัชศาสตร์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา

1. ความต้องการหัวเรื่องภาษาไทยสาขาเภสัชศาสตร์ของผู้ใช้ห้องสมุดคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในด้านประเภทของหัวเรื่อง ลักษณะทางภาษา และลักษณะการใช้ศัพท์
2. ปัญหาในการใช้หัวเรื่องภาษาไทยสาขาเภสัชศาสตร์ในการสืบค้นสารนิเทศ

สมมติฐาน

1. ผู้ใช้ห้องสมุดส่วนใหญ่ต้องการหัวข้อเรื่องภาษาไทยสาขาภาษาศาสตร์ประเภทหัวข้อเรื่องใหญ่ มีลักษณะเป็นคำนามเดี่ยว และเป็นศัพท์อิสระ
2. ปัญหาที่ผู้ใช้ห้องสมุดประสบในระดับมากคือหัวข้อเรื่องที่ห้องสมุดใช้ไม่สอดคล้องกับคำค้นของผู้ใช้ในการสืบค้นสารนิเทศ

ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง

1. ประเภทของหัวข้อเรื่อง
  - 1.1 หัวข้อเรื่องใหญ่
  - 1.2 หัวข้อเรื่องใหญ่ที่มีหัวข้อเรื่องย่อยประกอบ
2. ลักษณะทางภาษาของหัวข้อเรื่อง
  - 2.1 คำนามเดี่ยว
  - 2.2 คำนามผสม
  - 2.3 วลีหรือกลุ่มคำที่มีคำสันธานหรือบุพบทเชื่อม
  - 2.4 คำนามที่มีการสลับที่คำ
3. ลักษณะการใช้ศัพท์
  - 3.1 ศัพท์ควบคุม
  - 3.2 ศัพท์อิสระ
  - 3.3 คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ
4. ปัญหาในการใช้หัวข้อเรื่องภาษาไทยสาขาภาษาศาสตร์ในการสืบค้นสารนิเทศ

ขอบเขตของการวิจัย

1. หัวข้อสาขาภาษาศาสตร์ที่ใช้ในการศึกษา ครอบคลุมเนื้อหาภาษาศาสตร์ในสาขาต่าง ๆ 5 กลุ่ม (สภาภาษาศาสตร์ 2546: 9) ดังนี้
  - 1.1 สาขาภาษาศาสตร์ ประกอบด้วย เทคโนโลยีภาษาศาสตร์ ภาษาศาสตร์สาขากรรม และ ภาษาศาสตร์เคมี
  - 1.2 สาขาภาษาศาสตร์คลินิก ประกอบด้วย ภาษาศาสตร์คลินิก ยา และโรค

- 1.3 สาขาเภสัชกรรมแผนไทย ประกอบด้วย เภสัชพฤกษศาสตร์ เภสัชเวท เภสัชวินิจฉัย พฤษเคมี
- 1.4 สาขาเภสัชกรรมสังคม ประกอบด้วย เภสัชกรรมสังคม การบริหารเภสัชกรรม กฎหมายด้านสาธารณสุขและการคุ้มครองผู้บริโภค
- 1.5 สาขาชีวเภสัชศาสตร์ ประกอบด้วย กายวิภาคศาสตร์ สรีรวิทยา ชีวเคมี จุลชีววิทยาที่ใช้ในทางเภสัชศาสตร์ เภสัชวิทยา พิษวิทยา วิทยาภูมิคุ้มกัน และอาหารเคมี

2. ประชากรในการวิจัย ได้แก่ อาจารย์และนักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งจากการสำรวจข้อมูลประชากรในปีการศึกษา 2549 พบว่ามีอาจารย์จำนวนทั้งสิ้น 74 คน (ไม่นับรวมอาจารย์ที่ลาศึกษาต่อ) และนักศึกษาจำนวน 741 คน จำแนกเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 546 คน และระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 195 คน โดยในการศึกษากำหนดให้กลุ่มอาจารย์ใช้จำนวนประชากรทั้งหมด 74 คน ส่วนกลุ่มนักศึกษาใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวนร้อยละ 50 ของประชากรทั้งหมด ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 371 คน รวมประชากรและกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีจำนวนทั้งสิ้น 445 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ มีขั้นตอนการวิจัยดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับหัวเรื่องจากหนังสือ บทความ รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ และแหล่งสารนิเทศอื่น ๆ

2. เก็บรวบรวมหัวเรื่องสาขาเภสัชศาสตร์จากแหล่งสารนิเทศต่าง ๆ เพื่อนำมาสร้างตัวเลือกคำตอบในแบบสอบถาม ได้แก่ คู่มือการกำหนดหัวเรื่องภาษาไทย หนังสืออ้างอิงประเภทพจนานุกรมและสารานุกรม และรายการออนไลน์ (OPAC) ของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนสาขาเภสัชศาสตร์

การเก็บรวบรวมหัวเรื่องได้คัดเลือกหัวเรื่องให้ครอบคลุมเนื้อหาเภสัชศาสตร์ 5 กลุ่มสาขาตามที่ระบุไว้ในขอบเขตการวิจัย ได้แก่ สาขาเภสัชกรรม สาขาเภสัชกรรมคลินิก สาขาเภสัชกรรมแผนไทย สาขาเภสัชกรรมสังคม และสาขาชีวเภสัชศาสตร์ รวมทั้งกระจายหัวเรื่องตามประเภทของหัวเรื่อง ลักษณะทางภาษา และลักษณะการใช้ศัพท์

3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเพื่อศึกษาความต้องการหัวข้อเรื่องภาษาไทยสาขาเภสัชศาสตร์ของผู้ใช้ห้องสมุดคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบ จำแนกเป็น

- อาจารย์ ได้แก่ ตำแหน่งทางวิชาการ ระดับการศึกษา ภาควิชา
ประสบการณ์การสอน
- นักศึกษา ได้แก่ ระดับการศึกษา ชั้นปี สาขาวิชา

ตอนที่ 2 ความต้องการหัวข้อเรื่องภาษาไทยสาขาเภสัชศาสตร์ในด้านประเภทของหัวข้อเรื่อง ลักษณะทางภาษา และลักษณะการใช้ศัพท์

ตอนที่ 3 ปัญหาการใช้หัวข้อเรื่องภาษาไทยสาขาเภสัชศาสตร์ในการสืบค้นสารนิเทศ และข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการกำหนดหัวข้อเรื่องภาษาไทยสาขาเภสัชศาสตร์

4. ทดสอบแบบสอบถามกับอาจารย์และนักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์จำนวน 22 คน ได้แก่ อาจารย์คณะเภสัชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 4 คน และนักศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษา คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 18 คนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำแนกเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี 12 คน ระดับปริญญาโท 4 คน และระดับปริญญาเอก 2 คน

5. เก็บรวบรวมข้อมูล โดยส่งแบบสอบถามให้อาจารย์และนักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลจำนวน 445 คนด้วยตนเอง และขอความร่วมมือจากเลขานุการภาควิชาและหัวหน้าชั้นปีในการรวบรวมแบบสอบถามคืน

6. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ สำหรับไมโครคอมพิวเตอร์ (Statistical Packages for the Social Science / Personal Computer Plus-SPSS/PC+) ด้วยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

7. รายงานผลการวิจัย สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ของการวิจัย เป็นแนวทางสำหรับ

1. ห้องสมุดคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลในการกำหนดหัวเรื่องภาษาไทยสาขาเภสัชศาสตร์ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้
2. คณะทำงานกลุ่มวิเคราะห์ทรัพยากรสารสนเทศ ห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาในการปรับปรุงและพัฒนาหัวเรื่องภาษาไทยสาขาเภสัชศาสตร์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น